

Del 2

”Frei, det är någonting jag måste be dig om”, sade hon och knäppte den långa, purpurfärgade manteln kring axlarna, ”kan du gå till smedjan, jag vet att far höll sina vapen där, hälsa Teran från mig och be honom ställa fram min fars svärd och båge samt tillhörande koger, jag har en känsla av att de kommer behövas innan den här röran är över”.

Freia nickade och höjde handen i ett farväl innan hon försvann ut ur tältet, Panomela följde hennes steg en stund innan hon gick bort till ett litet skrin som stod placerat vid den borte tältduken.

Hon öppnade försiktigt det mörkbruna trälocket och tog upp en liten medaljong som låg inbäddad i ett ljusgrönt tyg, det guldiga föremålet glittrade svagt när hon fäste det kring sin smala hals och de bleka fingrarna följde försiktigt symbolen som berättade att hon var en av Lejoninnans barn – född med modet i hjärtat och smidigheten hos ett kattdjur. Hon sträckte på sig och log lite, hon kunde känna hur hennes inre magi spann likt ett lejon och på något vis förstod hon att den här resan verkligen var hennes kall, stjärnorna hade länge spått att detta skulle hända.

När hon tillslut kände sig redo gav hon tältet och dess inredning en sista, sorgsen blick, innan hon vände sig om och lämnade sitt hem med vetskapen att lång tid skulle passera innan hon kom tillbaka.

”Ano, det du bad om står redo och Teran verkar även ha en gåva till dig”, sade Leanne Kawik som satt vid en av de flammande eldstäderna och rörde om i en stor gryta vars innehåll Panomela genom lukten kunde säga var köttgryta.

”Tack Lea”, sade hon med ett litet leende och försökte tränga undan suget av hunger som gripit tag i henne när hon känt den ljuvliga doften av mörkt kött.

”Vi beklagar förlusten av Tero, det tog hårt att höra att någon så ung skulle mista sitt liv på grund av den här fejden, men Ano, hans tid var kommen”, Leanne gav henne en sorgsen blick innan hon förde ena handen till pannan för att be guden Umbros ta hand om den lille pojken som så ofta lekt med hennes egna barn.

”Jag antar det”, svarade Panomela kort och neg djupt med handen över hjärtat, så som man brukar göra i ett farväl och sedan vände hon på klacken och med tårarna blänkandes i de bruna ögonen började hon gå bort mot smedjan där röken steg ur skorstenen för att sedan beblanda sig med den klara luften.

”Panomela Veras, vad ger du dig nu ut på för dumheter?” Teran gav henne en bestämd blick när han släppte in henne mellan smedjans varma väggar, Ano satte sig ned på en sliten träpall och betraktade mannen som hon känt hela sitt sextonåriga liv och fick nu kämpa hårt för att hålla tillbaka gråten som hela tiden låg och väntade på att få bryta ut.

Hans ansikte var för stunden präglad av djup sorg och oro och i skenet från den varma elden tycktes ärren som flera timmars arbete bland eldens hetta skapat allt djupare än vanligt.

”Teran, du vet att jag måste göra det, annars får jag ingen ro i kroppen”, sade hon med svag röst och den brunhåriga mannen log ett snett leende och rufsade om hennes svarta hår.

”Det förvånar mig egentligen inte, om någon skulle sätta sig upp mot gudarna så vore det du”, sade han och skakade sedan på huvudet innan han vände sig om som för att syna en stor sköld som han under en lång tid arbetat med.

Panomela visste att det inte var meningen, men hon hade hunnit uppfatta tårarna som blänkt i hans ögon och tyckte sig förstå anledningen till att han vänt sig om, eldguden Kharms söner grät aldrig.

”Ano, du får vara rädd om dig”, han vände sig om igen och i händerna höll han den silvriga skölden och nu såg hon att den pryddes av ett väl utsirat lejon som krupit ihop i försvarsställning med blicken stint fäst vid en osynlig fiende, ”jag har redan förlorat dina föräldrar, några av de människor jag känt längst, för ett litet tag sedan miste jag din bror och nu vill jag inte mista dig med”.

Panomela skakade på huvudet och såg nu på honom med en lite vilsen blick.

”Jag lovar att jag kommer tillbaka, jag kommer säkert inte ens klara mig förbi Kristallsjön”, viskade hon med gråten i halsen och Teran lade ifrån sig skölden för att sluta henne i sin varma famn.

”Jodå Ano, du klarar allt så länge du verkligen tror att du kan det, ge inte upp”, han log och strök henne mjukt över det mörka håret, ”men du får se upp, oroligheterna råder inte bara i vår del av Furskogen, du får smyga med ditt kattdjurs försiktighet och undvika människor om inte nöden är dig tvungen, man vet inte längre vem man kan lita på och inte min vän”.

Hon nickade och torkade sig om ögonen innan hon synade skölden som han ställt undan lite mer ingående, silvret glittrade mystiskt i skenet av eldslågorna och hon kom på sig själv med att fundera på om lejon var lika vackra att se på i verkligheten som det här var, för om det var någonting hon ville göra innan hennes liv rann ut i sanden så var det att träffa ett fullvuxet lejon.

”Den är vacker”, sade hon tillslut och följde de utsirade kanterna med ett smalt finger, hon kunde riktigt känna hur mycket magi och omsorg han lagt ned på den.

”Den är till dig”, sade Teran och log stolt, i famnen bar han nu hennes fars gamla vapen och om det inte hade varit för dem så hade hon slängt sig om hans hals av tacksamhet.

”Till mig”, hon såg på honom med en lycklig min innan hon vände sig om mot skölden igen och nu provade hon lyfta den, hon slöt ögonen och hoppades att den inte skulle vara allt för tung.

Men till hennes förvåning var den helt perfekt, den hade perfekt balans och hon kunde bära den utan vidare omständigheter.

”Tack så mycket Teran”, sade hon och de bruna ögonen lyste, ”men hur kunde ni veta att jag skulle behöva den?”.

Teran skrattade, ”Det har synts på dig i många veckor nu att du bara gått och väntat på något sådant här, för att se det behöver man inte vara en byäldste”, sade han och räckte henne de vapen hon frågat efter, ”ta hand om dig nu, mitt barn”.

”Jag lovar att göra mitt bästa”, sade hon och neg djupt innan hon försvann ut ur tältet med smedens oroade blick efter sig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Myth med Poeter.se id #27659 innehar upphovsrätten